

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2017 r.,
sprawy P. W.
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r., w sprawie o sygn. akt V K (...), Sąd Rejonowy w Ł.:

1. uznał oskarżonego P. W. za winnego tego, że w dniu 20/21 września 2014 r. w Ł. uderzając D. C. nożem w klatkę piersiową po stronie lewej spowodował u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci rany kłutej drążącej do jamy opłucnowej z uszkodzeniem lewego przedsionka serca, skutkującej tamponadą worka osierdziowego i nagłym zatrzymaniem krążenia, co stanowi chorobę realnie

zagrożającą życiu, tj. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek noża składanego, uznanego za dowód rzeczowy;

3. rozstrzygnął o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego orzeczenia obrońca oskarżonego zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia oraz rażącą niewspółmierność kary” i wniósł „o zmianę powyższego wyroku poprzez przyjęcie nieumyślności działania oskarżonego i zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności”.

Wyrokiem z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w Ł. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

„- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na tym, że Sąd Odwoławczy nie dokonał prawidłowej kontroli wyroku i nie odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, w szczególności:

- nie rozważył i nie ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zwłaszcza, co do faktów wskazywanych przez obronę takich jak,

- rażące naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia o karze, polegające na niezastosowaniu przy ocenie wymiaru kary orzeczonej wobec skazanego dyrektywy z art. 53 § 1 k.k., która przewiduje uwzględnienie <<...właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu>>, czego Sąd Okręgowy nie uczynił, pomimo ponownego badania występujących w sprawie okoliczności łagodzących, jak również nie uwzględnienia nowej okoliczności jak przebaczenie i pojednanie się pokrzywdzonym;

- rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 §

2 i 457 § 3 k.p.k. wynikające z braku należytego rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji dotyczących niezastosowania przez Sąd I instancji ustawowych zasad wymiaru kary przewidzianych, jak też brak odniesienia w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego – w myśl art. 457 § 3 k.p.k. – do poszczególnych argumentów apelacji powołujących konkretne okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jakie wystąpiły w sprawie, a w tym pojednania się z pokrzywdzonym, jak też wyrażonej przez oskarżonego skruchy czego nie uwzględniono przy orzekaniu o karze, pomimo wynikającego z art. 53 § 2 k.k. ustawowego wymogu dokonania przy wymiarze kary oceny takich okoliczności jak: właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody, a także zachowanie się pokrzywdzonego a przez to nieuwzględnienie okoliczności, które winny wpłynąć na zmianę wyroku w zakresie orzeczonego wymiaru kary pozbawienia wolności a powyższe niewątpliwie miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia”.

W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że choć skarżący wskazuje, że nadzwyczajny środek zaskarżenia wymierzony jest w całość orzeczenia Sądu odwoławczego, to jednak z treści zawartych w kasacji zarzutów i ich rozwinięcia w uzasadnieniu wynika, że w rzeczywistości dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięcia o karze, a raczej apelacyjnej kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji w tej części.

Mimo formalnej poprawności podniesionych zarzutów, tj. wskazania naruszenia nakazu rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) oraz zaniechania sporządzenia uzasadnienia orzeczenia w zgodzie z wymaganiami wynikającymi z art. 457 § 7 k.p.k., kasacja pozostaje na granicy dopuszczalności, ponieważ w istocie zmierza do spowodowania ponownej kontroli

instancyjnej i wbrew zakazowi z art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k. podnosi zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Przechodząc do ustosunkowania się do wywodów kasacyjnych stwierdzić trzeba, że:

- utrzymywanie, iż Sąd odwoławczy nie odniósł się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych jest sprzeczne z prawdą, czego dowodzi treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego; w apelacji podniesiono dwa zarzuty: błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary; pomijając fakt, że zarzuty nie zostały skonkretyzowane, Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich kwestii wskazywanych w uzasadnieniu zwykłego środka odwoławczego, w tym do rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności; Sąd Okręgowy, dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji, nie stracił z pola widzenia okoliczności charakteryzujących sprawcę, jego zachowania przed popełnieniem czynu i po jego dokonaniu, a także zadeklarowanego przez pokrzywdzonego przebaczenia oraz okoliczności związanych z czynem i stopnia jego społecznej szkodliwości;

- w apelacji nie podnoszono zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. naruszenia art. 53 § 1 k.k., zatem trudno zarzucać Sądowi odwoławczemu, że do tak stawianej kwestii się nie odniósł; przy okazji zwrócić należy uwagę, że działanie w granicach sędziowskiego wymiaru kary nie może spotkać się z zarzutem naruszenia prawa materialnego;

- w apelacji nie podnoszono także zarzutu obrazy art. 4 w zw. z art. 410 k.p.k., zatem twierdzenie, że w związku z tym doszło do obrazy art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. jest nieporozumieniem.

Jak zauważono na wstępie, treść kasacji wskazuje na to, że jej istotą jest kwestionowanie rozstrzygnięcia o karze w związku z niedostatecznym uwzględnieniem okoliczności łagodzących związanych z osobą skazanego oraz postawą pokrzywdzonego. Rzecz jednak w tym, że okoliczności te mogą uzasadniać niedopuszczalny przecież w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary, a nie wymagany treścią art. 523 § 1 k.p.k. zarzut rażącej obrazy prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.

r.g.

